

Sygn. akt III PK 2/19

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa W.G.

przeciwko J.K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą S. z siedzibą w W.

o diety i ryczałty z tytułu podróży służbowych oraz ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 21 listopada 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 lipca 2018 r., sygn. akt III APa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 lipca 2018 r., III APa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację J.K. (pozwany) wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w S. z 16 maja 2018 r., IV (...), zasądzającego od pozwanego na rzecz W.G. (powód) kwotę 150.398,21 zł tytułem diet i ryczałtów za podróże służbowe wraz z odsetkami oraz kwotę 9.586,40 zł ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy i oddalającego powództwo w pozostałym zakresie.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł pozwany, zaskarżając go w całości.

Potrzebę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany uzasadnił występowaniem - w związku ze stosowaniem art. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia

2004 r. o czasie pracy kierowców (jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 1155 ze zm., dalej jako ustawa o czasie pracy kierowców) w związku z art. 77⁵ § 1, 3, i 5 k.p. oraz rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm., dalej jako rozporządzenie o delegacji zagranicznej) i rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. 2013, poz. 167 dalej jako rozporządzenie delegacyjne) - „rozbieżności w orzecznictwie i doktrynie w zakresie tego, czy pracodawca ma obowiązek wypłacania kwot diet i ryczałtów kierowcom, wykonującym pracę w transporcie międzynarodowym, gdy przyjął wypłatę diet i ryczałtów w jednej zryczałtowanej kwocie oraz czy ma obowiązek sporządzania tzw. pisemnych poleceń wyjazdów służbowych” oraz potrzebą „ustalenia, czy te przepisy są stosowane, jeżeli pracodawca określił w regulaminie wynagradzania, w umowie o pracę, diety i ryczałty innym określeniem oraz czy o kwalifikacji takich świadczeń, jednoznacznie nienazwanych, powinien decydować, rozstrzygać cel ich przyznania w świetle warunków wypłaty świadczeń w branży transportu międzynarodowego”. W ocenie pozwanego skarga kasacyjna jest ponadto oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd Apelacyjny w (...) nie dokonał pełnych ustaleń faktycznych, częściowo pomijając dowody oraz w sposób niezasadny dokonał kwalifikacji prawnej świadczeń wypłaconych powodowi i zastosował w niniejszej sprawie art. 4 ustawy o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 1, 3 i 5 k.p. w związku z rozporządzeniem o delegacji zagranicznej i rozporządzeniem delegacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie Sąd Najwyższy stwierdza, że konstrukcja wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na jednoznaczne określenie, na które - poza oczywistą zasadności skargi - przesłanki przedsądu powołuje się pozwany. Wyinterpretowanie przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania nie jest zaś rolą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 lutego 2002 r., II UKN 126/01, LEX nr 564468).

Niezależnie od wyżej wskazanych uchybień w konstrukcji wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy stwierdza, że jeżeli pracodawca nie ustali w aktach prawa zakładowego lub w umowie o pracę należności z tytułu podróży służbowej wówczas przed pracownikiem otwiera się droga dochodzenia ryczałtu za nocleg w wysokości wynikającej z rozporządzeń wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ k.p. (wyrok Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2017 r., I PK 249/16, LEX nr 2440465). W niniejszej sprawie Sądy obu instancji jednoznacznie ustaliły, że u pozwanego nie obowiązywały akty prawa zakładowego a zasady dotyczące rozliczania kosztów podróży służbowej nie zostały określone w umowie o pracę zawartej przez pozwanego z powodem. Odmienne twierdzenia pozwanego nie znajdują poparcia w materiale dowodowym sprawy i co słusznie podniósł Sąd Apelacyjny pozwany nie wykazał się w tym zakresie inicjatywą dowodową, umożliwiającą przyjęcie, że wypłacane powodowi dodatkowe wynagrodzenie stanowiło w istocie rozliczenie kosztów podróży służbowej. Takich wniosków nie można wywieść z przedstawionej przez pozwanego skąpej dokumentacji pracowniczej powoda. W tych okolicznościach pozwany nie wykazał potrzeby merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

as